मानेत्यादि। महास्त्राणि मा न सावीर्न न सन्धास्यसि अपि तु सन्धानं करिष्यस्येव रणे अरिं शत्रुं मा न धावीर्न न कम्पयिष्यसि अपि त्ववश्यमेव वानरं मा न संयंसीः बद्धं न न करिष्यसि अपि त्वव वश्यमेव तस्मात्त्वं निर्भयः सन् तूर्णं शीघ्रं व्रज गच्छ षुञ्नसन्धाक्लेद पीडामन्थे धुञ्नकम्पे आभ्यां सुस्तुधोःसेरितीम् यमौउपरतौ संपूर्व्वोबन्धनार्थः यमरमेति इम्सनौ ञिन्ञ्यन्तेत्यादौ अग्रन्थो त्समायमइति न मं कर्त्तुः फलवत्त्वाभावात् इति रावणोऽवोच दिति पूर्व्वेण सम्बन्धः॥ ५०॥ भ०

अनंसीच्चरणौ तस्य मन्दिरादिन्द्रजिद्व्रजन्। गते तस्मिन्नुपारंसीत् संरम्भाद्रक्षसां पतिः॥ ५१॥

अनमित्यादि। एवमुक्तइन्द्रजित् मन्दिरात् व्रजन् गमिष्यन् वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानवदिति लट् तस्य पितुश्चरणावनंसीत् नतवान् पूर्व्ववत्सगिटौ गते तस्मिन् रक्षसां पतिः रावणः संरम्भात् क्रोधात् उपारंसीत् निवृत्तवान् पूर्व्ववत्सगिटौ रमेरुपाच्चेति तिप् ॥ ५१॥ ज॰म॰

अनंसीदित्यादि। एवमुक्तइन्द्रजित् मन्दिरात् व्रजन् गच्छन् तस्य रावणस्य चरणौ अनंसीत् प्रणनाम तस्मिन्निन्द्रजिति गते सति रक्षसां पतीरावणः संरम्भात् क्रोधात् उपारंसीत् निवृत्तः उभयत्र यमरमणमेति इम्सनौ॥ ५१॥ भ०

इन्द्रजिद्विक्रमाभिज्ञोमन्वानोवानरं जितं। संसि स्मयिषमाणोऽगान्मायां व्यञ्जिजिषुर्द्विषः॥ ५२॥